

Arrest

nr. 338 122 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 2008.

1.2. Verzoeker dient op 8 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Verzoeker wordt op 22 januari 2025 en op 17 april 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 juni 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een Pashtoun van origine te zijn, moslim te zijn en afkomstig te zijn van wijk 3 in Kunduz, district en provincie Kunduz.

Je hebt een **eerste verzoek** om internationale bescherming in België ingediend op 17 juni 2021. Je verklaarde dat je in Afghanistan in de leer was bij een kleermaker en dat jouw vader werkzaam was bij een buitenlands bedrijf dat instond voor de aanleg van wegen en straten genaamd Habitat. In de winkel waar je werkte, leerde je M. en A. kennen, twee klanten die later ook jouw vrienden werden. Na enige tijd begonnen M. en A. over de taliban te spreken en ongeveer een week voor jouw vertrek vroegen ze jou of je naar de ingang van het ziekenhuis kon gaan om na te gaan of er al dan niet politieagenten voor de deur stonden. Je ging met de fiets ter plaatse en zag een agent staan, waarop je jouw twee vrienden verwittigde. M. en A. kwamen ter plaatse, schoten de politieagent neer, namen zijn wapen in beslag en snelden meteen weer weg. Op dat moment kwam je tot het besef dat jouw vrienden bij de taliban aangesloten waren. Je was bang en in paniek en wist niet meteen wat te doen. Je snelde naar huis, voelde je ziek en kroop in je bed. Jouw moeder voelde dat er iets aan de hand was, waarna je haar op de hoogte bracht van het incident waarvan je getuige was. Jouw moeder verwittigde jouw vader, waarna hij kwaad was en stelde dat jouw vrienden jou hebben gebruikt. Hij gaf toen te kennen dat ook hij een aantal keer bedreigd werd omwille van zijn werkzaamheden, waarna hij besloot samen met jou uit Afghanistan te vertrekken.

Je verliet Afghanistan in mizan of aqrab 1398 (i.e., 23 september 2019 – 21 november 2019) samen met jouw vader. Via Iran probeerden jullie naar Turkije te reizen. Aan de grens tussen Iran en Turkije loste de politie schoten waarna iedereen begon weg te rennen. In dat tumult geraakte je jouw vader kwijt. Nadien reisde je alleen verder. Via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde je naar België waar je op 16 juni 2021 aankwam na een reis van ongeveer anderhalf jaar. Op 17 juni 2021 diende je jouw verzoek om internationale bescherming in. Na jouw vertrek werden A. en M. uiteindelijk gearresteerd door de politie, waarna jouw vader telefoon kreeg van de leider van de taliban dat jij aan de politie zou hebben doorverteld dat A. en M. betrokken waren bij de dood van de politiemann. Na de machtsovername door de taliban werden M. en A. terug in vrijheid gesteld. Ze kwamen een aantal keren bij jou thuis om te vragen naar jou. Ze gaven jou de schuld van het feit dat in principe de doodstraf voor hen was uitgesproken. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te zullen worden door de taliban. Jouw advocaat voegt er nog aan toe dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van jouw lang verblijf in België.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 12 april 2023 een beslissing tot **weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus**. Je ging hiertegen niet in beroep.

In mei of juni 2023 nam je de trein naar Lille in Frankrijk om een kleine reis te maken en ondertussen begeleidde je een vriend naar Lille die niets wist over reizen met de trein. Je keerde dezelfde dag terug naar België. In september of oktober 2023 ging je voor de tweede keer naar Lille in Frankrijk. Jouw beste vriend had namelijk een negatieve beslissing gekregen en vroeg om met hem mee te gaan tot Lille. De Frans politie vroeg er naar jouw identiteitskaart en nam je mee toen je deze niet kon voorleggen. Ze namen jouw vingerafdrukken en je kreeg ook een interview bij de asieldienst. Je vertelde niet de waarheid tijdens dit interview en je keerde dezelfde dag terug naar België. Uit jouw Eurodac gegevens blijkt dat je op **6 september 2023 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Frankrijk** en dat je op **25 januari 2024 internationale bescherming kreeg in Frankrijk**.

Op 8 augustus 2024 diende je in België een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Je houdt vast aan jouw eerdere verklaringen met betrekking tot de problemen in Afghanistan en haalt daarnaast aan dat je van jongens houdt en niet van meisjes. Je voegt ook toe dat jouw grootvader rechter was in Afghanistan en gedood werd door de taliban. Je wilt niet naar Frankrijk terugkeren omdat je er verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, je het leven in België gewoon bent en je niet opnieuw van nul wilt beginnen. Bovendien vrees je niet evenveel kansen te krijgen om scholing te volgen en geef je aan dat je de Franse regels en wetten niet kent en de overheid er niet hulpvaardig is.

Ter staving van onderhavig verzoek leg je kopieën neer van volgende documenten: jouw taskara; de taskara's van jouw familieleden; een kopie van jouw paspoort; de geboorteakte van jouw zus; een brief van jouw advocaat; een attest van jouw kickboks activiteiten in België; een bewijs dat jouw grootvader rechter was; politierapporten in verband met het overlijden van jouw grootvader; een dreigbrief aan jou gericht; een dreigbrief gericht aan jouw familie; een oproeping van de taliban; een klacht in verband met de verdwijning van jouw vader; documenten in verband met het werk van jouw vader; een foto van jou en jouw broers; een foto van jou met jouw vader en twee brieven van Belgische schooldirecteuren.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Daarnaast gaf je tijdens jouw tweede verzoek aan een vrouwelijke tolk en Protection Officer te wensen (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ; zie map 'Documenten': brief advocaat). Jouw interview werd afgenomen met een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke Protection Officer.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt jouw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in jouw administratief dossier, met name de informatie afkomstig uit de Europese vingerafdrukdatabase (EURODAC), blijkt dat je reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk.

Voor zover je argumenteert dat je **in het ongewisse was** wat betreft het gegeven dat je reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk (CGVS 2, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 16/12/2024 blijkt dat er op jouw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Frankrijk op 6/09/2023. Jouw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van jou verwacht kan worden dat je minstens zelf kennis hebt van jouw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het jouw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat je terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die je er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In dit kader dient ook gewezen te worden op **jouw houding**. Zo kreeg je tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud de vraag of je ooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend in een ander land. Je antwoordde hierop dat je enkel in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS 2, p. 5). Pas na confrontatie met de aanwezige informatie, gaf je aan dat jouw vingerafdrucken in Frankrijk werden afgenomen en dat je er niet uit vrije keuze asiel aanvraagde. Gevraagd of je in Frankrijk dan met iemand hebt gesproken, gaf je aan dat er jou veel vragen werden gesteld – je vergelijkt het met het gesprek bij het CGVS – en dat jouw interview zich afspeelde op een 'plaats voor asiel' (CGVS 2, p. 6). Je bleek dus wel degelijk op de hoogte te zijn van het feit dat je in Frankrijk een interview afgelegd had bij een asiendienst. Dat je de waarheid initieel probeerde te verbergen voor het CGVS, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid danig. Bovendien rijzen er hierdoor bij voorbaat twijfels omtrent jouw verklaringen over jouw verblijf in Frankrijk en de behandeling daar.

In de hypothese dat je in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2025 en 17/04/2025 werkelijk niet zou hebben geweten dat je reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat je jouw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: France. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-FR_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in jouw administratief dossier, waarbij het aan jou toekomt om het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU lidstaat die jou deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat je onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van jouw verzoek in de weg staan.

Jouw redenen om niet naar Frankrijk terug te willen keren zijn niet ernstig.

- Wat betreft jouw verklaring dat je niet terug wilt naar Frankrijk **omdat de politie jouw vingerafdrukken nam en jou verplichtte om asiel aan te vragen** ook al wilde je dat niet (CGVS 2, p. 10), dient bemerkt te worden dat de Franse autoriteiten hierbij gewoonweg de wettelijke procedure van het Europese asielbeleid gevolgd hebben. Het CGVS wijst erop dat jij je op niet-rechtmatige wijze op het Franse grondgebied bevond en dat het aldus tot het takenpakket van de Franse autoriteiten behoort om vingerafdrukken te nemen van de personen die zich illegaal op hun grondgebied bevinden. Waar jouw advocaat aangeeft dat je tijdens het gehoor in Frankrijk niet beseftte dat je daar gehoord werd in het kader van een asielprocedure en dat jouw **procedurele rechten** in Frankrijk niet gerespecteerd werden (CGVS 2, p. 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat je in Frankrijk bewust de waarheid niet hebt verteld tijdens jouw interview. Zo gaf je in Frankrijk namelijk een meerderjarige leeftijd op tijdens jouw interview d.d. 6 september 2023, namelijk 4/08/2003 (CGVS 2, p. 9). Bovendien kreeg je op 25 januari 2024 reeds een positieve beslissing van de Franse asielautoriteiten.

- Je beperkt je verder tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld scholing, maar haalt **géén persoonlijke ervaringen** aan om dit te concretiseren. Je geeft enkel in algemene termen aan dat er in Frankrijk geen respect is voor mensenrechten, dat de overheid niet hulpvaardig is, dat je in Frankrijk niet zoveel kansen zou krijgen om scholing te krijgen en dat het gedrag van mensen in Frankrijk slecht is (CGVS 2, p. 6, 7, 10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Frankrijk te weerleggen. Wat betreft jouw verklaringen dat je Frankrijk niet leuk vindt, dat je al lange tijd in België gewoond hebt en hier vrienden hebt, dat je de Franse regels en wetten niet kent en dat je je leven niet van nul wil herbeginnen (CGVS 2, p. 6, 7, 10), dient bemerkt te worden dat deze elementen niet ter zake doen bij het beoordelen van de niet-ontvankelijkheid van jouw verzoek in België.

De vaststelling dat er in jouw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van jouw **minderjarigheid, jouw mentale toestand en jouw seksuele oriëntatie**, doet hieraan géén afbreuk, aangezien je evenmin aantoont dat jouw bijzondere kwetsbaarheid het jou dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig jouw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat je zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Het CGVS wenst in dit verband vooreerst te wijzen op jouw **zelfredzaamheid**. Zo ben je twee keer op eigen houtje met het openbaar vervoer naar Frankrijk getrokken. Hierbij begeleidde je ook een vriend naar Lille omdat hij zelf niet zo zelfstandig was en deze zaken voor jou makkelijk zijn (CGVS 2, p. 9). Je hebt in België ook vrijwel altijd in Franstalig België gewoond en spreekt de Franse taal al goed. Je geeft aan dat – hoewel je nog niet perfect Frans spreekt – je wel voldoende Frans spreekt om jouw problemen op te lossen (CGVS 2, p. 9).

Wat betreft je verklaring dat je het **mentaal moeilijk hebt en dat jouw depressie in Frankrijk slechter zal worden** (CGVS 2, p. 7-8), wenst het CGVS vooreerst te bemerken dat dit een hypothetische verklaring is. Daarnaast volg je in België geen therapeutisch traject (CGVS 2, p. 8). Je geeft in dit verband aan dat niemand in België je serieus neemt en dat je al vaak gezegd hebt dat je je mentaal niet goed voelt, maar jouw voogd geeft aan dat de assistenten in het centrum jou al meermaals psychologische hulp hebben aangeboden, maar dat jij je hier van afsluit (CGVS 2, p. 13). Wat betreft jouw verklaring dat jouw leven momenteel vast staat omdat je geen documenten hebt, dient bemerkt te worden dat je in Frankrijk reeds een positieve beslissing kreeg en dat er in Frankrijk – indien gewenst – psychologische hulpverlening aanwezig is (CGVS 2, p. 8).

Wat betreft jouw **seksuele oriëntatie** en het feit dat jij en jouw advocaat aangeven dat dit een terugkeer naar Frankrijk kan bemoeilijken (CGVS 2, p. 10-11, 12-13), dient bemerkt te worden dat je het CGVS geenszins wist te overtuigen van jouw homoseksuele geaardheid, omwille van onderstaande redenen.

- **Je legt weinig doorleefde verklaringen af omtrent je gedachten en gevoelens toen je voor het eerst besepte dat je gevoelens had voor een jongen.** Je geeft aan dat je, toen je rond de 9 à 10 jaar oud was, voor het eerst een jongen leuk vond omdat hij mooi en fatsoenlijk was. Gevraagd naar jouw gedachten bij het beseft dat je gevoelens had voor een jongen, geef je aan dat je gewoon tijd wilde spenderen met hem, hem wilde kussen en dat je jouw gevoelens niet durfde zeggen omdat je dan gedood zou worden door zijn vader (CGVS 1, p. 10-11, 12). Je geeft aan dat je reeds sinds je 7 jaar oud was van de moellah hoorde dat het gezicht van een homoseksuele persoon na zijn dood verandert in dat van een varken en dat een seksuele relatie een zondige daad is (CGVS 1, p. 11). Er zouden van jou dus uitgebreide verklaringen verwacht kunnen worden omtrent jouw denkproces en gevoelens rond jouw eerste verliefdheid op een jongen, gezien dit een zeer impactvolle gebeurtenis moet geweest zijn. Gevraagd of je in Afghanistan ooit dingen deed om jouw gevoelens voor jongens te verbergen, haal je enkel aan dat je jouw gevoelens aan niemand onthulde (CGVS 1, p. 15).

- **Je legt vreemde verklaringen af omtrent jouw eerste seksuele ervaring.** Je geeft aan dat je in 2019 in Turkije, toen je onderweg was naar Europa en aldus tussen de 11 à 12 jaar oud was (DVZ, eerste VIB, punt 33), met drie andere minderjarige Afghaanse jongens aan het reizen was. Op een bepaald moment vroeg een Hazara jongen aan jou om seks te hebben, waar je in meeging. Later heb je hem ook in zijn nek gekust tot zijn nek helemaal blauw zag (CGVS 1, p. 16-17). Jouw verklaringen over deze gebeurtenis zijn niet geloofwaardig. Vooreerst is het uiterst bevreemdend dat deze jongen aan jou zou vragen om seks te hebben terwijl je aangeeft dat hij kort daarvoor seksueel misbruikt werd. Daarnaast kan je niet eens aangeven wat de naam van deze jongen, jouw eerste seksuele partner, was. Je weet wel nog dat de naam van de Pashtoun jongen die met jullie mee was Imran was, maar je stelt enkel dat de naam van de Hazara jongen Mohammed of zoiets was (CGVS 1, p. 17).

- **Jouw verklaringen omtrent de onthullingen met betrekking tot jouw seksuele oriëntatie zijn weinig overtuigend.** Gevraagd hoe je het voor het eerst tegen iemand in België vertelde, geef je aan dat je op een bepaald moment een afspraak had met jouw voogd en een **tolk**. Toen de voogd wegging, vroeg de tolk aan jou of je van jongens hield. Jij antwoordde daarop dat het waar was (CGVS, p. 15-16). Het is vooreerst uiterst bevreemdend dat deze persoon zomaar zou raden – en u vlakaf vragen – of jij op jongens valt. Je kan hierbij bovendien niet aangeven of je jouw (huidige) voogd op dat moment op de hoogte bracht of jullie er later over gesproken hebben (CGVS 1, p. 16). Je weet ten slotte niet wanneer je dit precies deelde, maar je denkt dat het ongeveer 4 à 6 maand voor jouw persoonlijk onderhoud was (i.e., tussen juli en september 2024). Nochtans is het voor het eerst onthullen van jouw seksuele oriëntatie een erg impactvolle gebeurtenis waarvan verwacht zou kunnen worden dat je hier eenduidige verklaringen over aflegt. **Jouw verklaringen hieromtrent verschillen bovendien van die van jouw voogd.** Jouw voogd zei namelijk dat zij besloot de vraag aan jou te stellen met een tolk en volgens haar zei je hierbij eerst dat je van beide geslachten hield, wat jij zelf niet aanhaalt (DVZ, punt 24; CGVS 1, p. 21).

- **Ook jouw verklaringen omtrent hoe je met jouw geaardheid omgaat in België zijn uiterst bevreemdend.** Vooreerst geef je aan dat homoseksualiteit negatief gezien wordt door Afghanen en in de islam en dat je weinig mensen op de hoogte bracht van jouw geaardheid (CGVS 1, p. 14, 19; DVZ, punt 17). Echter blijkt uit jouw verklaringen dat je begin 2024 zomaar aan een Afghaanse jongen in jouw opvangcentrum vroeg of hij een relatie met jou wou hebben, hetgeen uiterst bevreemdend is binnen de door jou geschetste context (CGVS 1, p. 17-18).

- **Je hebt gebrekkige kennis over en legt gebrekkige verklaringen af omtrent de beleving van jouw geaardheid in België.** Je vergeet tot twee keer toe de naam van de LGBT organisatie (i.e., rainbow house) die je in België reeds drie keer bezocht, alsook de naam van de medewerkster met wie je daar gepraat heeft en schakelt hiervoor de hulp in van jouw voogd (CGVS 1, p. 12, 15, 18). Je kent de term niet die gebruikt wordt voor personen die verliefd worden op personen van hetzelfde geslacht. Gevraagd hiernaar geef je aan dat je het ooit wist maar dat je de naam vergeten bent (CGVS 1, p. 12), wat uiterst bevreemdend is. Na de pauze kan je dan plots wel op de term komen (CGVS 1, p. 18). **Jouw verklaringen omtrent jouw vriendje komen ook geenszins geloofwaardig over.** Je geeft aan dat je sinds één maand voor jouw tweede persoonlijk onderhoud een vriendje hebt, maar je weet niet wat zijn volledige naam is en je kent de familieleden van jouw vriendje niet (CGVS 2, p. 11-12).

- Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat je aangeeft dat je niet naar Frankrijk wilt gaan omdat je jouw geaardheid niet opnieuw aan iedereen wil moeten onthullen (CGVS 2, p. 10-11). Hierbij dient bemerkt

te worden dat je in Frankrijk reeds een statuut hebt en dus geen nieuwe asielpprocedure zal moeten doorlopen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat je het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op jouw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt jouw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

*De door jou neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.*

- *Aan jouw identiteit en herkomst wordt niet getwijfeld.*
- *De overige documenten met betrekking tot jouw problemen in Afghanistan en jouw leven in België zijn nietdienstig aangezien jouw verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de EU-lidstaat die jou bescherming toekende, namelijk Frankrijk.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Frankrijk en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 en volgende van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, tweede lid van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 22bis en 33 van de Grondwet, van artikel 110octies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 14, derde lid, d) van het Internationaal Verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten, van de artikelen 3 en 12 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24, eerste lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van “*de beginselen van behoorlijke rechtspleging, voorzorg, grondigheid en behoorlijk bestuur*”.

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting van een aantal van de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn fundamentele rechten als minderjarige schendt. Hij geeft aan dat geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat hij in Frankrijk als meerderjarig wordt beschouwd. Hij citeert bepalingen omtrent de rechten van het kind en stelt dat hij bij een terugkeer uit Frankrijk beroofd zal worden van deze fundamentele rechten.

Verder wijst verzoeker op zijn psychologische kwetsbaarheid, die blijft verergeren. Hij citeert uit een verklaring van zijn huisarts en wijst op zijn verklaringen omtrent het oorzakelijk verband tussen zijn malaise en de situatie in Frankrijk.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

“3. *Attestatie van Doctor H.;*

4. *Attestatie van Mevrouw D.;*

5. Passeport van O.”

3. (Aanvullende) nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 11 juli 2025 een verweernota over.

3.2. De commissaris-generaal maakt op 19 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over , waarin hij volgend rapport vermeldt: *“Country Focus: France. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 11/06/2025”*.

3.3. Verzoeker maakt op 19 november, evenals op 20 november 2025 ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aanvullende nota's over.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Voorafgaand

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van de feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.1.4. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: *“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, RvV 296 667 - Pagina 21 administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”* (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt: *“Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”* Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt: *“Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”* Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

4.1.5. Inzake de bijzondere procedurele noden kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden*

opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Daarnaast gaf je tijdens jouw tweede verzoek aan een vrouwelijke tolk en Protection Officer te wensen (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ; zie map 'Documenten': brief advocaat). Jouw interview werd afgenomen met een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke Protection Officer." Verzoeker brengt deze beoordeling niet aan het wankelen. De Raad leest in de door verzoeker neergelegde medische attesten verder niet terug dat verzoeker omwille van zijn psychologische toestand niet in staat was om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming, noch dat er zich in zijn hoofde bijkomende steunmaatregelen opdrongen, laat staan dat werd geconcretiseerd welke. De Raad stelt dan ook vast dat moet worden aangenomen dat verzoekers rechten afdoende werden gewaarborgd en dat hij in staat moet worden geacht volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

4.2. De beoordeling

4.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn.

4.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. Verzoeker werd internationale bescherming toegekend op 25 januari 2024. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin liggen er indicaties voor dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad verwijst hierbij naar het vigerende *EU-acquis*, meer bepaald de Kwalificatierichtlijn, waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de commissaris-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan de commissaris-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Frankrijk niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Frankrijk. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.2.3. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101)

De Raad stipt hierbij verder aan dat, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de betrokken gastlidstaat, er evenmin kan worden uitgesloten dat de terugkeer van een statushouder met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening voor deze statushouder op zich reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden en aldus moet worden onderzocht (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

4.2.4. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal van oordeel is dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk niet toelaat te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert te voorzien in zijn basisbehoeften. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, heeft de commissaris-generaal de door hem gehanteerde landeninformatie geactualiseerd bij schrijven van 19 november 2025, waarbij hij een consulteerbare link voegt van de update van het AIDA-rapport en wordt aangegeven dat voormeldeconclusie overeind blijft, met name dat *“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor*

zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin..”

4.2.5. Uit de meest beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat begunstigden van internationale bescherming vrij zijn om zich om het even waar in Frankrijk te vestigen. Na de toekenning van de beschermingsstatus mogen de begunstigden nog drie maanden in een opvangcentrum verblijven, een termijn die éénmalig kan worden verlengd. In 2023 verbleven statushouders gemiddeld 292 dagen in opvangcentra na het bekomen van hun status. Tijdens hun verblijf in een opvangcentrum worden begunstigden geholpen in hun zoektocht naar huisvesting. Begunstigden kunnen naar een tijdelijk accommodatiecentrum (*“centres provisoires d’hébergement”*-CPH) worden gestuurd, waar zij voor een periode van negen maanden kunnen verblijven, dewelke kan worden verlengd met drie maanden. De CPH ondersteunen de begunstigden niet enkel in huisvesting, doch tevens in het integratieparcours, door het aanbieden van Franse taallessen en de hulp bij het uitrollen van een tewerkstelling. Na het verblijf in de CPH moeten de begunstigden terugvallen op de private huismarkt. Er zijn verder diverse projecten, teneinde de huisvesting en integratie te bevorderen, zoals het in 2022 opgerichte programma “AGIR” dat globale steun voor begunstigen voorziet op het gebied van huisvesting, tewerkstelling en sociale rechten. Dit programma kent een maximumbezetting en er zijn prioriteringscriteria opgesteld in 2025 voor kwetsbare personen. Andere programma’s betreffen het “HOPE” programma en het “DIHAL” programma, die tevens voorzien in begeleiding bij huisvesting en tewerkstelling. Eind 2024 vonden 19.950 statushouders een onderkomen binnen het *“National Reception Scheme”*. Niettegenstaande deze programma’s en maatregelen, verlaten een hoog aantal statushouders de opvang- en accommodatiecentra zonder dat zij een plek hebben om naartoe te gaan. Hierdoor komen statushouders terecht op straat of in kampen, onder meer in Parijs. Wat betreft de tewerkstelling, hebben begunstigden in principe onder dezelfde voorwaarden recht op toegang tot de arbeidsmarkt als Franse onderdanen. Desondanks ondervinden statushouders moeilijkheden op de arbeidsmarkt. Verschillende samenwerkingsverbanden tussen de overheid en organisaties, evenals de oprichting van verschillende organisaties specifiek gericht op het promoten van de toegang tot de arbeidsmarkt voor statushouders, proberen hieraan te remediëren. Taalbarrières, geografische afstand en moeilijkheden bij het erkennen van buitenlandse diploma’s, belemmeren de toegang tot de arbeidsmarkt. Uit een studie in 2022 blijkt dat 42% een tewerkstelling had één jaar na de toekenning van hun status. Een andere studie gepubliceerd in 2024 toont aan dat van de begunstigden sinds 2018, na vier jaar beschermingsstatuut, 63% een tewerkstelling hebben. Wat betreft het onderwijs, hebben begunstigden onder dezelfde voorwaarden recht op toegang tot onderwijs als Franse onderdanen. Hetzelfde geldt voor het recht op sociale bijstand en gezondheidszorg. De moeilijkheden waarmee begunstigden op dit vlak te maken krijgen, zijn dezelfde als deze waarmee de Fransen onderdanen te kampen hebben en zijn gelinkt aan gebreken aan het, soms dysfunctionele, Franse systeem. De taalbarrière kan deze problemen vergroten (zie AIDA, “Country Report France, Update 2024, 11 juni 2025, p. 167-175).

4.2.6. De Raad leest nergens in de hem voorgelegde informatie dat er in Frankrijk sprake is van een situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

4.2.7. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op het beschermingsstatus die hem in Frankrijk werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.2.8. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift vooreerst op dat hij in Frankrijk wordt beschouwd als meerderjarig, zodat hem de rechten verbonden aan zijn minderjarigheid zullen worden ontzegd. Dienaangaande dient de Raad evenwel vast te stellen dat dit niet meer dan een louter bloot betoog is. Verzoeker verklaarde dat hij in Frankrijk *“randomly”* een leeftijd gaf om van hen af te geraken, waarbij hij denkt dat hij het geboortjaar 2003 verschaft (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 9). Dit betreft aldus slechts een loutere bewering. Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoeker in Frankrijk als meerderjarig wordt beschouwd, dient te worden opgemerkt dat dergelijks het gevolg is van verzoekers eigen keuze om een valse geboortedatum te verschaffen, teneinde zo snel mogelijk van de Franse asielinstanties af te zijn. Hij kan bezwaarlijk deze omstandigheid inroepen als reden waarom hij niet kan terugkeren naar Frankrijk, wanneer hijzelf aan de grondslag hiervan ligt. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk is om bij een terugkeer naar Frankrijk alsnog zijn geboortedatum te laten corrigeren, aan de hand van de door hem bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota overgemaakte kopie van zijn Afghaans paspoort. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn dergelijke correctie aan te vragen,

noch dat hij – ingeval hij de nodige stappen hiertoe onderneemt en zijn correcte geboortedatum heeft doorgegeven – beroofd zal worden van zijn fundamentele rechten die verband houden met zijn minderjarigheid.

4.2.9. Verzoeker benadrukt verder zijn kwetsbaar profiel, als minderjarige met psychologische problemen. De Raad ontkent niet dat verzoekers jonge leeftijd hem meer kwetsbaar maakt. Verzoeker, die op heden bijna zeventien en half jaar oud is, blijft evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen waarom zijn leeftijd hem verhindert om zijn rechten in Frankrijk uit te oefenen. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker lijdt aan psychologische problemen. In het medisch attest van 16 juni 2025 van een huisarts wordt aangegeven dat hij verzoeker op diezelfde datum heeft onderzocht en dat verzoeker lijdt aan een ernstige angst-depressieve stoornis, met donkere gedachten. Verzoekers verdriet komt voort uit het achterlaten van zijn familie en de lange duurtijd van de procedure. Er wordt aangegeven dat verzoeker volgende symptomen vertoont: slapeloosheid, concentratieproblemen, angstgevoelens en huilbuien. De huisarts geeft aan dat verzoeker twee weken eerder een zelfmoordpoging heeft ondernomen, zonder ernstige gevolgen behalve een botlaesie aan de rechterelleboog. Er werd een behandeling met antidepressivum en slaappillen gestart. Uit het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch attest dd. 13 november 2025 blijkt dat verzoeker sinds augustus 2025 wordt opgevolgd door een psycholoog. Er wordt aangegeven dat verzoeker een psychologische onrust kent, waarbij hij symptomen van een ernstige depressie vertoont. Er wordt gewag gemaakt van de volgende symptomen: slaapproblemen met nachtmerries, spanningshoofdpijn, suïcidaire ideeën, geheugen- en concentratieproblemen, significant wanhoopgevoel, stemmingsstoornis, prikkelbaarheid gelinkt aan een hyperwaakzaamheid en constante angstgevoelens. Ook in de andere getuigenissen wordt gewag gemaakt van soortgelijke symptomen, doch de Raad wijst erop dat deze getuigenissen werden opgesteld door niet-medisch geschoolde individuen. Er kan dan ook niet blijken dat deze getuigenissen werden opgesteld door personen die de medische bekwaamheid hebben om hierover uitspraak te doen. Zonder het psychologisch lijden van verzoeker te bagatelliseren, dient de Raad evenwel op te merken dat uit het psychologisch attest niet kan blijken dat verzoekers psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand het hem onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om zijn rechten te doen gelden in Frankrijk. Er wordt niet voldoende *in concreto* uiteengezet in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Frankrijk, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Frankrijk uit te oefenen. De Raad wijst erop dat in het psychologisch attest ook wordt aangegeven dat verzoeker een zeer intelligente jongeman is die een grote ambitie heeft om zijn leven en toekomst uit te bouwen (*“il a beaucoup d’ambition pour sa vie et son futur”*). Verzoeker gaat hier naar school – hij volgt een opleiding tot kapper – en doet in het kader hiervan stages. Verzoeker doet aan kick-boxing en wordt omschreven als een veerkrachtige jongeman (*“une réelle capacité de résilience”*). Verzoekers psychologe raadt een levensomgeving aan, waar hij toegang krijgt tot hulp en psycho-medische-sociale opvolging. Zoals hierboven reeds werd aangegeven hebben statushouders onder dezelfde voorwaarde als Franse onderdanen toegang tot gezondheidszorg. Verzoeker toont niet aan dat hij in Frankrijk geen toegang zou hebben tot de vereiste medische zorgen of dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Franse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taalbarrière een ernstige hinderpaal kan zijn en dat professionele hulpverleners niet-Franssprekende patiënten weigeren, omdat zij niet beschikken over de noodzakelijke tools om niet-verbaal te communiceren of omdat zij niet over voldoende fondsen beschikken om te werken met tolken (zie AIDA, “Country Report France, Update 2024, 11 juni 2025, p. 135). Verzoeker praat en begrijpt evenwel goed Frans, hetgeen onmiskenbaar een voordeel is in het uitoefenen van zijn rechten in Frankrijk. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad verder vast dat verzoekers handelen ook blijkt geeft van een zekere zelfredzaamheid, ondanks zijn jongere leeftijd. Verzoeker is tweemaal op eigen houtje naar Frankrijk gereisd met het openbaar vervoer, éénmaal ter begeleiding van een vriend die niet zo zelfstandig was en waarbij het voor verzoeker *“makkelijk [was] om al die dingen te doen”* (zie NPO, p. 9).

4.2.10. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker zijn leven liever zou verderzetten in België, waar hij op zeer jonge leeftijd is aangekomen en dat hij intussen is beginnen beschouwen als een veilige en vertrouwde haven, evenals dat het hem angst inboezemt om in een ander land helemaal opnieuw te moeten beginnen. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker in Frankrijk beschikt over een beschermingsstatuut en dat hij aldus wordt vermoed geen nood te hebben aan bescherming in België. Waar in de verschillende getuigenissen uitgebreid wordt ingegaan op verzoekers leven en integratie hier in België, neemt de Raad hiervan akte, doch dit doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker beschikt over internationale bescherming in Frankrijk. Er kan uit verzoekers verklaringen verder niet blijken dat zijn psychologische problemen hun grondslag vinden in concrete gebeurtenissen, gelinkt aan Frankrijk. Verzoeker verbleef slechts kortstondig – volgens zijn eigen verklaringen slechts één dag – in Frankrijk en haalt geen persoonlijke negatieve ervaringen aan in verband met zijn situatie Frankrijk. De commissaris-generaal stelde terecht: *“Wat betreft jouw verklaring dat je niet terug wilt naar Frankrijk omdat de politie jouw vingerafdrukken nam en jou verplichtte om asiel aan te vragen ook al wilde je dat niet (CGVS 2, p. 10), dient bemerkt te worden dat de Franse*

autoriteiten hierbij gewoonweg de wettelijke procedure van het Europese asielbeleid gevolgd hebben. Het CGVS wijst erop dat jij je op niet-rechtmatige wijze op het Franse grondgebied bevond en dat het aldus tot het takenpakket van de Franse autoriteiten behoort om vingerafdrukken te nemen van de personen die zich illegaal op hun grondgebied bevinden. Waar jouw advocaat aangeeft dat je tijdens het gehoor in Frankrijk niet beseftte dat je daar gehoord werd in het kader van een asielprocedure en dat jouw procedurele rechten in Frankrijk niet gerespecteerd werden (CGVS 2, p. 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat je in Frankrijk bewust de waarheid niet hebt verteld tijdens jouw interview. Zo gaf je in Frankrijk namelijk een meerderjarige leeftijd op tijdens jouw interview d.d. 6 september 2023, namelijk 4/08/2003 (CGVS 2, p. 9). Bovendien kreeg je op 25 januari 2024 reeds een positieve beslissing van de Franse asielautoriteiten.

Je beperkt je verder tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld scholing, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Je geeft enkel in algemene termen aan dat er in Frankrijk geen respect is voor mensenrechten, dat de overheid niet hulpvaardig is, dat je in Frankrijk niet zoveel kansen zou krijgen om scholing te krijgen en dat het gedrag van mensen in Frankrijk slecht is (CGVS 2, p. 6, 7, 10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Frankrijk te weerleggen. Wat betreft jouw verklaringen dat je Frankrijk niet leuk vindt, dat je al lange tijd in België gewoond hebt en hier vrienden hebt, dat je de Franse regels en wetten niet kent en dat je je leven niet van nul wil herbeginnen (CGVS 2, p. 6, 7, 10), dient bemerkt te worden dat deze elementen niet ter zake doen bij het beoordelen van de niet-ontvankelijkheid van jouw verzoek in België". De Raad benadrukt opnieuw begrip te hebben voor verzoekers verklaringen dat hij België gewend is en dat het moeilijk is voor hem om terug te keren naar Frankrijk en zijn leven opnieuw van nul te starten. Hiermee toont hij echter niet aan dat hij bij een terugkeer naar Frankrijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad stipt aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker, die in Frankrijk internationale bescherming verkreeg en wiens verblijfsvergunning nog geldig is, te verwachten dat hij inspanningen levert om aldaar een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die verklaarde niet op de hoogte te zijn van zijn beschermingsstatuut en verklaarde slechts twee keer gedurende één dag in Frankrijk te hebben verbleven, blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om aldaar een leven uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

4.2.11. Wat betreft zijn seksuele geaardheid, treedt de Raad de motieven dienaangaande van de commissaris-generaal bij, die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Deze worden door verzoeker volstrekt onbesproken gelaten, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

4.3. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Frankrijk reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Frankrijk, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

4.4. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Frankrijk, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

4.5. Door in zijn verzoekschrift verder nog te citeren uit diverse internationaalrechtelijke en nationaalrechtelijke bepalingen en beginselen aangaande de rechten van het kind, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de deze bepalingen en beginselen worden geschonden.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Pashtou uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES